

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 427

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Δ'

Χαρακτηριστικοί είναι οί λόγοι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἡτέτου καὶ ἐδυστρόπου νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς περὶ τοῦ Πάσχα ἀποφάσεις τοῦ ἁγίου Α' ἐν Νίκαιᾳ Οἰκ. Συνόδου.

Καὶ ἐπεὶ οἱ θιασῶται τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας φωρῶνται ἀνατροπεῖς θεσπίσματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθεμελιώθη ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν 318 Πατέρων τῆς Ἱερᾶς ταύτης Συνόδου, ἃς ἀκούσωσι τὸ ἐπίσημον «*Κατηγορῶν*» ἀπὸ τὰ *χρῆσα χεῖλη* τοῦ θείου Ἰωάννου, καὶ ἃς μάθωσι παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια καὶ ἡ μαθηματικὴ γνῶσις *ἐθρέψαν*, ἂν δι' αὐτῶν ἀθετῶνται καὶ ὑβρίζωνται ὡς ἐσφαλμένοι ἀποφάσεις Συνοδικαί ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ληφθεῖσαι, καὶ ἂν δι' αὐτῶν σκανδαλίζωνται ψυχὰι Χριστιανῶν καὶ διασπᾶται ἡ ἐνότης, αὐτῶν καὶ ἡ ἀγάπη ἢ πρὸς ἀλλήλους, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ «*πλήρωμα παντὸς νόμου*» (Ματθ. ΚΒ', 40, Ρωμ. ΙΓ' 10).

«... Καὶ τοῦτό ἐστι ὅτι πάντα ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει, ὅτι τῶν μικρῶν καταμελοῦμεν. Διὰ τοῦτο μεγάλα γίνεται τὰ ἔλκη, ὥσπερ οὖν τὰ μεγάλα ῥαδίως ἂν γένοιτο μικρὰ τῆς προσηκούσης ἀπολαύοντα ἐπιμελείας.

Τοῦτο τοίνυν λέγομεν, ὅτι οὐδὲν χεῖρον φιλονεικίας καὶ μάχης καὶ τοῦ τὴν Ἐκκλησίαν διασπᾶν, καὶ τὸν χιτῶνα, ὃν οὐκ ἐτόλμησαν οἱ λησταὶ διαρρῆξαι, τοῦτον εἰς πολλὰ κατατεμεῖν μέρη. Οὐκ ἀρκοῦσιν αἱ λοιπαὶ αἵρέσεις, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἑαυτοὺς κατατέμωμεν. Οὐκ ἀκούεις τοῦ Παύ-

λου λέγοντος. *Εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε*;... Τριακόσιοι Πατέρες ἢ καὶ πλείους (κατὰ τὴν Α' Οἰκ. Σύνοδον) εἰς τὴν Βιθυνῶν Χώραν συνελθόντες ταῦτα ἐνομοθέτησαν· καὶ πάντας ἀτιμάζεις ἐκείνους; Δυσκοῦν γὰρ θάτερον ἢ ἀνοῖαν αὐτῶν ὡς οὐκ ἀκριβῶς εἰδόντων καταγινώσκεις, ἢ δειλίαν, ὡς εἰδόντων μὲν, ὑποκρινόμενων δὲ καὶ προδόντων τὴν ἀλήθειαν. Ὅταν γὰρ μὴ μένης ἐφ' οἷς ἐνομοθέτησαν ἐκεῖνοι, ταῦτα ἐπεταὶ πάντως. Ὅτι δὲ καὶ σοφίαν πολλὴν καὶ ἀνδρείαν ἐπεδείξαντο τότε, τὰ γεγενημένα ἅπαντα δηλοῖ. Τὴν μὲν σοφίαν αὐτῶν δείκνυσιν ἡ τότε ἐκτεθεῖσα πίστις, καὶ τῶν αἱρετικῶν ἐμφράξασα στόματα, καὶ καθάπερ τεῖχος ἀρραγές, τὰς ἐπιβουλάς αὐτῶν ἀποκρουσαμένη πάσας· τὴν δὲ ἀνδρείαν ὁ προσφάτως παυσάμενος διωγμός, καὶ ὁ τῆς Ἐκκλησίας πόλεμος. Καθάπερ γὰρ ἀριστεῖς τινες μυρία στήσαντες τρόπαια, καὶ πολλὰ δεξάμενοι τραύματα, οὕτω πανταχόθεν ἐπανήσαν τότε τῶν Ἐκκλησιῶν οἱ προστάται τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ βαστάζοντες, καὶ πολλὰς ἔχοντες ἀριθμεῖν τιμωρίας, ἃς διὰ τὴν ὁμολογίαν ὑπέμειναν. Οἱ μὲν γὰρ εἶχον εἰπεῖν μέταλλα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς τάλαιπωρίαν, οἱ δὲ πληγὰς συνεχεῖς· καὶ οἱ μὲν τὰς

πλευρὰς κατεξοσμένης, οἱ δὲ τὰ νῶτα συντριβέντα, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορυγέντας, οἱ δὲ ἄλλο τι τοῦ σώματος μέρος ἀφηρημένους ἑαυτοὺς διὰ τὸν Χριστὸν ἐπιδείκνυσθαι εἶχον. Καὶ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν τούτων ἡ Σύνοδος ἅπασα συγκεκρότητο τότε, καὶ μετὰ πίστεως καὶ τοῦτο ἐνομοθέτησαν, ὥστε κοινῇ καὶ συμφώνως τὴν ἑορτὴν ταύτην (τοῦ Πάσχα) ἐπιτελεῖν. Οἱ τοίνυν τὴν πίστιν μὴ προδόντες ἐν οὕτω χαλεπωτάτοις καιροῖς, οὗτοι δι' ἡμερῶν παρατήρησιν καθυποκρίνεσθαι ἔμελλον; Ὅρα τί ποιεῖς τοσούτους κατακρίνων πατέρας, οὕτως ἀνδρείους καὶ σοφούς. Εἰ γὰρ τελώνην κατακρίνας ὁ Φαρισαῖος, πάντα ἀπώλεσεν ὅπερ εἶχεν ἀγαθὰ, τίνα ἔξεις συγγνώμην, ποίαν δὲ ἀπολογίαν τοσούτων κατεξανιστάμενος διδασκάλων τῶν τῷ Θεῷ φίλων, καὶ ταῦτα ἀδίκως καὶ μετὰ πολλῆς ἀλογίας; Οὐκ ἤκουσας αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ λέγοντος ὅτι: «Ὅπου δύο ἢ τρεῖς εἰσι συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν;» Εἰ δὲ ὅπου δύο ἢ τρεῖς, μέσος ἐστὶν ὁ Χριστός, ὅπου τριακόσιοι καὶ πολλῶ πλείους παρήσαν, πολλῶ μᾶλλον παρήν, καὶ πάντα ἐτύπου καὶ ἐνομοθέτει. Σὺ δὲ οὐ μόνον ἐκείνων καταγινώσκεις, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης, ἥ καὶ τὴν ἐκείνων γνώμην ἐπήνεσε... Σὺ δὲ οὐ προτιμᾷς τοῦ χρόνου τῆς Ἐκκλησίας τὴν συμφωνίαν, ἀλλ' ἵνα δόξης ἡμέρας παρατηρεῖν εἰς τὴν κοινὴν ἀπάντων ἡμῶν ἐμπαροινεῖς μητέρα, καὶ τὴν ἁγίαν διατέμνεις Σύνοδον; Καὶ πῶς ἂν ἄξιός τις συγγνώμης, ὑπὲρ τοῦ μηδενὸς τοσαῦτα ἁμαρτάνειν αἰρούμενος;»

(Ἰωάν. Χρυσόστ. Migne 48. σελ. 862, 865, 869).

Εἰς τὸν ἀνωτέρω καταπέλτην τοῦ θεοῦ Χρυσόστομου κατὰ τῶν ἀθετούντων τὴν Ἀγίαν Σύνοδον τῶν 318 Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, χάριν ἡμερῶν ἀκριβείας καὶ χρονομετρικῶν παρατηρήσεων τερθρείας, ἡμεῖς τί νὰ προσθέσωμεν;

* *

Πρόκειται περὶ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος περὶ τοῦ ὁποίου ὁμολογουμένως ἐλέγχθησαν κατὰ καιροὺς καὶ ἐγράφησαν κατὰ κόρον τόσα, ὅσα ἴσως δι' οὐδὲν ἄλλο ζήτημα. Πάντοτε δὲ ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία ἐτήρει ὡς γνωστὸν ἐφεκτικότητα, ἀποκρούουσα πᾶσα εἰσήγησιν μεταρρυθμίσεως ἢ διορθώσεως, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι πρόκειται περὶ παραδόσεως σχετιζομένης μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ἢ ἀθέτησις τῆς ὁποίας ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ

πρόξενος γενικῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐορτολογικῆς εὐρυθμίας καὶ συνεπείᾳ ταύτης ἀφορμὴ μεγάλου σκανδάλου εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν καθόλου ἐκασταχοῦ Ἐκκλησιῶν. Διὸ καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως ἡ ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Γρηγοῦ τῷ 1325 γενομένη πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον Β' τὸν Παλαιολόγον περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου πρότασις ἀπερρίφθη ὡς ἀσύμφορος διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν, κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593, διὰ τριῶν Συνοδικῶν Πανορθοδόξων ἀποφάσεων ἐπὶ Οἰκ. Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ πᾶσα ἀπόπειρα ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δεινοῖς ἐπιτιμίοις ἀπεκλείσθη, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ 1919, αἱ διάφοροι εἰσηγήσεις πρὸς τὰς ἐκασταχοῦ ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας περὶ εἰσαγωγῆς ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἢ διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ, (ὡς σοφιστικῶς ἐνασμενίζονται νὰ χαρακτηρίζωσιν τὴν καινοτομίαν οἱ θιασῶται αὐτῆς), συνήντησαν αὐστηρὰν ἐπιφυλακτικότητα. Ἡ δὲ αὐθαίρεσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, παρασειράσης καὶ τὴν τῆς Κων)πόλεως, εἰς τὴν μονομερῆ ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως, ὡς γνωστὸν, ἐπέσπασε δριμύτατον τὸν ἔλεγχον πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅσον ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος ἔδει νὰ ἀποφασίσῃ, ὡς πανορθοδόξου ἐνδιαφέροντος, ἡ ὁλότης τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ Πανορθόδοξον Σύνοδον. Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ τῆς καινοτομίας ταύτης πλείστα ὅσα ἄτοπα προέκυψαν, ὡς ἦτο ἐπόμενονον, διότι καὶ ἡ ἐνότης τῆς ταυτοχρόνου θείας λατρείας, μεταξύ τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν διεσπάρθη, καὶ τῶν χριστιανῶν αἱ συνειδήσεις εἰς μέγαν βαθμὸν ἐσκαδαλίσθησαν, διότι εἶδον ὁποῖον σάλον ἐδημιούργησεν εἰς τὴν ἐορτολογικὴν εὐρυθμίαν μία ὀθνεῖα καὶ ἀντορθόδοξος καινοτομία, ἡ ἀποδοχὴ τῆς ὁποίας εἰς οὐδὲν ἕτερον συνετέλεσεν εἰμὴ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ματαιοδοξίας μερικῶν δοκησισόφων καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κακοβούλων σκοπῶν ἐκείνων, οἵτινες διὰ παντὸς τρόπον βυρσοδομοῦσιν ἐναντίον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ἐνότητος αὐτῆς.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος: Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννης
Ναξίου 15—Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἀφοῦ διὰ τῶν ἀπειλῶν ὁ Οὐάλης δὲν ἐπέτυχε, τῇ εἰσηγήσει προφανῶς τῶν ἀρειανῶν συμβούλων του, ἐζήτησε νὰ διασπάσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα τῆς Καππαδοκίας διαχωρίζων αὐτὴν διοικητικῶς μὲ δευτέραν πρωτεύουσαν τὰ Τύανα. Εἰς τὴν πόλιν τῶν Τυάνων ὁ Οὐάλης ἐγκατέστησεν ἀρειανὸν ἐπίσκοπον Ἀνθιμόν τινα, ἵνα καταστῇ ἀντίπαλος τοῦ Βασιλείου καὶ ὀχληρὰ ἀκάνθα εἰς τὰ πλευρά του. Οὕτω μὲ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἀνθιμοῦ οἱ ἀρειανοὶ ἐπέτυχον νὰ καταλάβωσιν ἐπίκεντρον σημείου ἐν τῇ δευτέρᾳ Καππαδοκίᾳ ἐλπίζοντες τῇ προστασίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος περισσοτέρας κατακτήσεις εἰς τὸ μέλλον. Ὁ Βασίλειος κατανοήσας τοὺς σκοποὺς τῶν ἀρειανῶν καὶ ἀντιμετωπίζων ἤδη κατὰστασιν ἐπικίνδυνον, ἀπεφάσισε τὴν λῆψιν μέτρων. Ἀσκεῖ βίαν καὶ πειθαναγκάζει τὸν φίλον Γρηγόριον νὰ δεχθῇ Ἀρχιερωσύνην καὶ ἀναλάβῃ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα. Εἰς τὰ σύνορα τῶν δύο Καππαδοκιῶν ἔκειτο ἡ πόλις Σάσιμα. Τὴν πόλιν ταύτην, ἐσκέφθη ὁ Βασίλειος νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς φραγμὸν ἀνυπερέβλητον κατὰ πάσης προσπάσεως τοῦ ἀρειανοῦ Ἀνθιμοῦ, ἰδρύων ἐν αὐτῇ ἐπισκοπικὴν ἑδραν ὑπὸ τὸν Γρηγόριον. Τὴν ἐκλογὴν ταύτην τοῦ Γρηγορίου διὰ μίαν ἀσήμαντον πόλιν γενομένην ὑπὸ τοῦ φίλου του Βασιλείου, τινὲς νεώτεροι ἐπέκριναν, ὡς μὴ ἀνταξίαν Ἱεράρχου συγκεντροῦντος τοσαῦτα προσόντα, οἷος ὁ Γρηγόριος, ὅστις θὰ ἤξιζε νὰ τοποθετηθῇ εἰς ἑδραν Μητροπολιτικὴν ἀνωτέρας περιοχῆς· ἀλλ' ὁ Βασίλειος δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὅ,τι εἰς κενόδοξος σπονδαρχίας ἡδύνατο νὰ σκεφθῇ, καθ' ὅσον ὁ Γρηγόριος ἦτο ἀπληλαγμένος τοιούτων παθῶν, ἀλλ' ὅποιον ὄφελος θὰ προσεγίνετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πρώτης Καππαδοκίας, ἐν εἰς κυματοθραύστῃ ἰσχυρὸς ὠρθοῦτο κατὰ τῶν ἀρειανικῶν ἐπιθέσεων εἰς τὰ ὁροθέσια τὰ διαχωρίζοντα αὐτὴν ἀπὸ τῆς δευτέρας. Ἀλλωστε καὶ ὁ ἴδιος γράφων πρὸς Εὐσέβειον συνεφώνει ὅτι, «Τὸν ἀδελφὸν Γρηγόριον καὶ γὰρ ἡβουλόμην οἰκονομεῖν Ἐκκλησίαν τῇ αὐτοῦ φύσει σύμμετρον, αὕτη δὲ ἦν πᾶσα εἰς ἐν συναχθεῖσα ἡ ὑφ' ἡλίῳ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἔστω ἐπίσκοπος μὴ ἐκ τοῦ τόπου σεμνυόμενος ἀλλὰ τὸν τόπον σεμνύνων ἀφ' ἑαυτοῦ. Ὅντως γὰρ μεγάλου ἐστὶν οὐ τοῖς μεγάλοις μόνον ἀρκεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖν τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει».

Οὕτω ὁ γέρον ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ Γρηγόριος μετὰ τοῦ Βασιλείου ἐχειροτόνησαν τὸν θεῖον Γρηγόριον ἐπίσκοπον Σασίμων ἐν ἔτει 372. Εἰς τὴν ἑδραν του ὅμως ὁ Γρηγόριος οὐδέποτε ἐτέλεσε ἀρχιερατικὰ καθήκοντα, διότι αἱ πολλαπλαῖ ἀνάγκαι τῆς ἐπισκοπῆς Ναζιανζοῦ τὸν ἠνάγκαζον νὰ εὐρίσκηται πλησίον τοῦ γέροντος πατρὸς του, ὅστις δὲν ἡδύνατο πλέον ὑπεργήγῳς ὢν νὰ ἀντιπεξέλθῃ καὶ εἶχεν ἀνάγκην βοηθοῦ. Κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 375 ἀποδνήσκει ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τοῦ βαθέος γήρατος ὁ πατήρ του, τῇ δὲ 5ῃ Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν ὧρα προσευχῆς ἐν τῷ Ναῶ καὶ ἡ μήτηρ του, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόστοργος υἱὸς ἐκάρδευσεν πρεπόντως. Κατὰ τὴν κηδείαν δὲ τοῦ πατρὸς ἀπήγγειλε καὶ τὸν

μέχρις ἡμῶν διασωθέντα λαμπρὸν ἐκείνιον ἐπιτάφιον, παρόντος καὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, εἰς τὸν ὁποῖον συνιστᾷ τοῖς ἐπισκόποις τὴν χειροτονίαν νέου ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ, παρ' ὅλον ὅτι κληρὸς καὶ λαὸς αὐτὸν ἐπόθει νὰ καταστῇ διάδοχος τοῦ θρόνου τοῦ πατρὸς του.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του ἐγκαταλείπει τὴν Ναζιανζὸν καὶ μεταβαίνει εἰς Σελεύκειαν τῆς Ἰσαυρίας, φοβούμενος μὴ διὰ τῆς βίας ἀναγκασθῇ νὰ ἀναλάβῃ ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ. Ἐκεῖ ἐν Σελεύκειᾳ εὗρεν ἡσυχαστικούς τόπους, ἐνθα ἐπὶ τετραετίαν σχεδὸν παρέμεινε, μελετῶν καὶ γράφων, καὶ ἐκεῖ ἐπληροφόρηθη τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Βασιλείου, καὶ τὴν ἔξωσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ ἐπισκόπου Νύσσης Γρηγορίου, ἀδελφοῦ τοῦ Μ. Βασιλείου ἐνεκα τῶν ῥαδιουργιῶν τῶν ἀρειανῶν καὶ τῶν ὁργάνων τοῦ Οὐάλεντος. Ἐπέστη ὁμως ὁ καιρὸς ἵνα τεθῇ ὁ λύχνος ἐπὶ τῆς λυχνης πρὸς φωτισμὸν πολλῶν. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΤΕ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΕΝΩΘΗ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΠΙΚΗΝ

Πολλὰ λέγονται κατ' αὐτὰς καὶ γράφονται περὶ ἐνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Παπικῆς. Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα ἐνώσεις πραγματικὴ καὶ θεὰ ρεστος τότε μόνον δύναται νὰ γίνῃ, ὅταν ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἀποκηρύξῃ τὰς πλάνας τῆς, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἀπεσχίσθη τῆς Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικῆς. Εἶναι ἀληθὲς πολλὰς καινοτομίας ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία κατὰ καιροὺς ἀπεδέχθη ἐπ' ἀθετήσεως τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς κοινῆς ἐθιμοτυπίας, ἀλλὰ δυνατόν τινες ἐξ αὐτῶν νὰ παροραθῶσι χάριν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνώσεως. Πλὴν ὅμως ὥρισμένοι κακοδοξίαι τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τελείως ἀπαράδεκτοι εἰς τὴν ὁρθόδοξον συνείδησιν Καὶ ἰδοὺ αὐταί:

Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία:

1) Παρεχάραξε τὸ σύμβολον τῆς πίστεως προσθέσασα εἰς αὐτὸ ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ἐναντίον τῆς γραφικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας.

2) Μετέβαλε τὸ ἅγιον βάπτισμα εἰς ῥάντισμα, ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἦτο ἐν χρήσει διὰ μόνον τοὺς βαρβάρους ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας, τοὺς μὴ δυναμένους νὰ εἰσέλθωσι καὶ καταδυθῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας, ὥσει πάντες οἱ παπισταὶ ἦσαν τοιοῦτοι ἀσθενεῖς.

3) Κοινωνεῖ τοὺς λαϊκοὺς ἐκ μόνου τοῦ Σώματος, οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου, ἐναντίον τῆς ὁρητῆς ἐντολῆς τοῦ Σωτῆρος λέγοντος «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πᾶντες» καὶ ἐναντίον τῆς πράξεως τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

4) Δογματίζει ὅτι ὑπάρχει καθαρτήριο πῦρ, δι' οὗ καθαίρονται αἱ ψυχαί, ἐναντίον τῆς ἁγίας Γραφῆς (Ἰωάν. Ε', 29, Α' ἐπ. α', 7) καὶ ἐναντίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας.

5) Δογματίζει ὅτι ἡ Θεοτόκος Μαρία ἐγεννήθη ἀσπίλως, ἀνευ δηλ. προπατορικῆς ἁμαρτίας, παρὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραφῆς (Ρωμ. Θ' 10, 23) καὶ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Εγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.*»
(Ματθ. 24, 94)

Η'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Ὡς προελέχθη ἀνωτέρω, οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβὰ θεωροῦντες τὸ περὶ αἰωνίου κολάσεως δόγμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς κατασκευάσμα τῶν κληρικῶν, τῶν θεολόγων, διδάσκουν τὴν «κνήθουσαν τὰς ἀκοὰς» κακοδιδασκαλίαν τῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τιμωρία τῶν ἀπειθούντων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπων, θὰ εἶναι ὁ ἐξολοθρευμὸς καὶ ἡ τελεία ἐκμηδενισίς των. Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλεῖ τόσον καθαρά διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, ὥστε ὅστις τὴν ἀνέγνωσε ἔστω καὶ μίαν μόνον φοράν, ἀπορεῖ πὺ ἐστήριξαν ἓνα τοιοῦτον φρόνημα οἱ Χιλιастαί. Διαστρέφουν, κατὰ τὸ γνωστὸν πλεόν σύστημα τῶν, ὠρισμένα χωρία τῆς Γραφῆς, χωρὶς νὰ τὰ συσχετίσουν πρὸς ἄλλα περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὁμιλοῦντα. Οὕτω, προβάλλοντες τὸ ἐν τῇ πρὸς Ρωμαιοὺς ἐπιστολῇ κεφ. 9,13 χωρίον τοῦ Ἀποστόλου

τῆς Ἐκκλησίας.

6) Ἐναντίον τοῦ θείου λόγου καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἀπηγόρευσε συνοδικῶς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν ἁγίων Γραφῶν.

7) Ἐπιβάλλει τὴν ἀναγκαστικὴν ἀγαμίαν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, διακόνους, ὑποδιακόνους καὶ ἀναγνώστας παρὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Γραφῶν καὶ τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας.

8) Ὁμοίως ἐναντίον τῆς γραφικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας δογματίζει ὅτι ὁ Πάπας κατέχει τὸν θησαυρὸν ἐκ τῶν περισσευσασῶν ἀξιωμασιῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων, ὃν δύναται νὰ διαθέτῃ κατὰ βούλησιν, (ἄλλοτε καὶ ἀντὶ χρημάτων), εἰς τοὺς χριστιανούς.

9) Ὁμοίως ἐναντίον τῆς εὐαγγελικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας δογματίζει ὅτι μόνος ὁ Πάπας κατέχει τὸ ἀλάθητον, ὅταν λαλῇ ἀπὸ καθέδρας.

10) Δογματίζει ὅτι ὁ Πάπας εἶναι δῆθεν ἡ δορτὴ κεφαλὴ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ὡς διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἐνῶ τὸ τοιοῦτον ἀντίκειται εἰς τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τῶν Εὐαγγελικῶν κειμένων καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐσταισχυῶν Ἐκκλησιῶν.

11) Δογματίζει ὅτι ὁ Πάπας ὡς ἀνώτατος ἐκκλησιαστικὸς ἄρχων ὑπερτερεῖ οὐ μόνον ὅλων τῶν ἐπισκόπων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Συνόδων, καὶ ὅτι ἐπίσης εἶναι καὶ ὑπὲρ πάντα βασιλεῖα ἀνώτατος κοσμικὸς ἄρχων, δηλαδὴ δικαιούται νὰ πολιτεύηται.

Ὅθεν ὅταν τὰς 11 ταύτας πλάνας ἀποκηρύξῃ ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία, τότε θὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἑνωσις. Ἄλλως, ματαίως κοπιᾷ μετὰ τὰς ἐκείστοτε ἐξαπολυμένας ἐγκυκλίους καὶ μετὰ τὰς διαφόρους προπαγάνδας τῶν φιλενωτικῶν πρακτόρων τῆς καὶ μετὰ τὰς συγκαλουμένας ψευδοοικουμενικὰς συνόδους τῆς.

Παύλου, καθ' ὃ «τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» ἰδοὺ, λέγουν, ἡ μαρτυρία τῆς Γραφῆς. Οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ ἀποθάνουν, θὰ ἐκμηδενισθοῦν.

Ταλαίπωροι ἄνθρωποι! ὑπάρχει θάνατος σωματικός, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ θάνατος πνευματικός. πὺ χωρίζει διὰ τῆς ἁμαρτίας τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, πὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς, τῆς εὐδαιμονίας. Ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πνευματικοῦ θανάτου, ὁ σωματικὸς θάνατος εἶναι μηδέν. Εἰς πλεῖστα ὅσα χωρία ἡ Γραφή ὁμιλεῖ περὶ τοῦ πνευματικοῦ τούτου θανάτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τινά. Πρὸς τοὺς πρωτοπλάστους Ἀδὰμ καὶ Εὐὰν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὴν γνωστὴν ἐντολὴν διὰ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰ ἑξῆς: «ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, θάνατον ἀποθανεῖσθε» (Γεν. 2,17). Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ φάγητε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ὠρισμένως, χωρὶς ἀναβολὴν θὰ ἀποθάνητε. Ἄλλ' εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν βλέπομεν ὅτι ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς, δὲν ἀπέθανεν ἀμέσως, ἀλλ' ἔζησε 930 ἔτη! Πὺς λοιπὸν ὁ Θεὸς ἠπέλιπεν ἄμεσον μετὰ τὴν παράβασιν θάνατον; Ἐδὼ ἡ Γραφή ὁμιλεῖ περὶ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου, τοῦ ὁποίου ἀπότοκος εἶναι ὁ σωματικός. Τὴν ἰδίαν στιγμήν τῆς παραβάσεως οἱ πρωτόπλαστοι ἀπέθανον τὸν πνευματικὸν θάνατον, χωρισθέντες ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ἰδοὺ τὰ σημεῖα τοῦ πνευματικοῦ τῶν θανάτου. Ἐχασαν ἀμέσως τὴν ἀθωότητά των, καταλαμβάνονται ἀπὸ ἐντροπὴν, ἀπὸ φόβον, διὸ καὶ κρύπτονται, στενοχωροῦνται καὶ λυποῦνται, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἔκβασιν ἡ τοῦ Θεοῦ ἀπειλή, «ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ θάνατον ἀποθανεῖσθε».

Διὰ τὸν ἐπανελθόντα ἄσπτον υἱὸν ὁ πατὴρ του λέγει: «νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε» (Λουκ. 16,19) νεκρὸς ψυχικῶς. Ὁ δὲ θεὸς Ἀπ. Παῦλος λέγει «Καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας τοῖς παραπτώμασι» (Ἐφεσ. 2,5, καὶ Κολασ. 2,13).

Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου ἀναφέρονται

Ἀπὸ τὴν παγγηγυριν τοῦ Παρ)ματος Λουτοφίου Θεβδων, τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τὴν 29ην Αὐγούστου, Προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτ. Διαιτείας κ. Ἀκακίου

οί εξής τρομεροί λόγοι : «δειλοῖς δὲ καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ πόρνοις καὶ φαρμακεῦσι καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι, τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θεῖῳ, ὃ ἐστὶ δεύτερος θάνατος» (Ἀποκ. 21,8). Ἰδοὺ λέγουν οἱ χιλιασταὶ ὁ δεύτερος θάνατος ὁ πρῶτος εἶναι αὐτὸς ποῦ ἀποθνήσκουμεν ὅταν λάβῃ τέλος ἡ παρούσα ἐπίγειος ζωὴ ἡμῶν, δεύτερος δὲ θάνατος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἀποθάνουν οἱ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοὶ, μετὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν, ὅτε θὰ χαθοῦν ὁλοτελῶς, ὅπως χάνεται τις ὅταν πέσῃ εἰς μίαν τοιαύτην λίμνην «καιομένην πυρὶ καὶ θεῖῳ». Αὐτὰ λέγουν «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ἀλλὰ καὶ πάλιν φωρῶνται ἀνελικρινεῖς καὶ κακοήθεις, ἐν τῇ σκοπίμῳ διαστρεβλώσει τῆς Γραφῆς. Διότι ὀλίγον ἀνωτέρω ὁ Ἱωάννης γράφει ὀλίγους λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐξηγοῦν τὸ τί σημαίνει «δεύτερος θάνατος»· ἰδοὺ οἱ λόγοι οὗτοι : «Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θεῖου, ὅπου τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκ. 20,10).

Δὲν εἶναι δὲ αὕτη ἡ μόνη μαρτυρία περὶ τῆς αἰώνιου κόλασεως τῶν ἁμαρτωλῶν. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ποῦ εἶπεν «ἐγὼ εἰμι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή». (Ἱωάν. 15,6), λέγει ὅτι «ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ» ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, θὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ ἱσταμένους ἁμαρτωλοὺς. «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ... καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. ΚΕ, 41, καὶ 46) ὥστε ὅπου ὁ Διάβολος καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, ἐκεῖ καὶ ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ «βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Εἰς ἄλλην Εὐαγγελικὴν περικοπήν ὁ Κύριος λέγει ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ ριφθοῦν «εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄ-

σβεστον, ὅπου ὁ σκόληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται» (Μάρκ. 9, 46). Ὅλα αὐτὰ φανερῶνουν καὶ εἰς τὸν πλὸν ἁλοῦν καὶ ἀγράμματον, ὅτι ἡ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν θὰ εἶναι ἡ ἐκμηδένισις ἀλλ' ἡ αἰώνιος βάσανος ἐν τῷ ἀσβέστω πυρὶ.

Ἀλλ' ὁ Χριστὸς μᾶς λέγει προσέτι ὅτι ἡ κόλασις, ἡ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν θὰ εἶναι διαφόρων βαθμῶν «ὁ γνούς καὶ μὴ ποιήσας δαρήσεται πολλὰς ὁ δὲ μὴ γνούς δαρήσεται ὀλίγας». (Λουκ. 12, 47), ἂν, κατὰ τοὺς λόγους τῶν χιλιαστῶν, ἡ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν θὰ εἶναι ὁ ἐξολοθρευμὸς, ἡ ἐκμηδένισις, τότε πῶς ἐξηγοῦνται οἱ διάφοροι βαθμοὶ τῆς τιμωρίας, διὰ τοὺς ὁποίους μᾶς βεβαιώνουν οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ; Ὁ ἐξολοθρευμὸς καὶ ἡ ἐκμηδένισις θὰ εἶναι ὁ ἴδιος, ἕνας, δι' ὅλους.

Ἐπειτα, ἂν ἡ μέλλουσα κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν εἶναι ὅπως τὴν λέγουν οἱ χιλιασταί, τότε ποῖαν ἐξήγησιν ἔχουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, τοὺς ὁποίους εἶπε διὰ τὸν προδότην Ἰούδαν «οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται» καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος;» (Ματθ. 26,24). Διὰ τὰ λέγει ὁ Κύριος ὅτι συμφερώτερον διὰ τὸν Ἰούδαν θὰ ἦτο νὰ μὴ εἶχε γεννηθῇ, σημαίνει πὼς ἡ κόλασις τοῦ ἁμαρτωλοῦ εἶναι βάσανος θλίψεως καὶ στενοχωρίας, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 2,8). Ἐὰν ἦτο ἅπλους ἐξολοθρευμὸς, ἐκμηδένισις, διατὶ τότε νὰ εἴπῃ ὁ Κύριος ὅτι καλότερον θὰ ἦτο διὰ τὸν Ἰούδαν νὰ μὴ εἶχε γεννηθῇ ; ὅπου θὰ εὐρίσκετο ἂν δὲν ἐγεννᾶτο, εἰς τὸ μηδέν, ἐκεῖ, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν χιλιαστῶν θὰ ὑπᾶγῃ μετὰ θάνατόν του. Ποῖαν θέσιν ἐπομένως ἔχει τὸ «Οὐαὶ» τοῦ Κυρίου ; Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ὅτι ἡ μέλλουσα κόλασις τοῦ ἁμαρτωλοῦ θὰ εἶναι ἡ αἰώνιος κόλασις. Διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Κύριος τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια διὰ τὸν Ἰούδαν.

Ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ὅτι ὅσα λέγουν οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» εἶναι μῦθοι· δὲν ἔχουν βάσιν τὴν Γραφὴν, καὶ οἱ κηρύττοντες ταῦτα εἶναι ὄργανα τοῦ Διαβόλου, διότι ἂν πιστευθῇ ἡ διδασκαλία τῶν τότε ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ ἀποτινάξουν κάθε φόβον καὶ χαλινόν, λέγοντες «φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκουμεν». Ἀς κλείσωμεν λοιπὸν τὰ ὧτά μας εἰς τὰς διδασκαλίας τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ πλάνων «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς 15ης Αὐγούστου εἰς τὸ Παράρτημα Χαλκίδος, ἱερουργοῦντων τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ αἰδ. ἐφημερίου Ἱωάννου Φράγκου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινῶται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδς Κανιγρός 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

Οὐκ ὀλίγην ζημίαν Ποιμὴν προξενεῖ ἑαυτῷ κοιμώμενος ἔξω τῆς μάνδρας τῶν προβάτων, ἡ γὰρ χαρὰ τῶν λύκων, ὁ τῶν ποιμένων ὕπνος... λέγει δὲ ὁ Ἀπόστολος «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν ἀλλὰ τῷ πλησίον».

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

Ἦν (ἦτο) τις γέρων ἔχων μαθητήν, καὶ ἐπολεμεῖτο ὁ ἀδελφὸς εἰς πορνείαν. Ὁ δὲ γέρων παρεκάλει αὐτὸν λέγων. Ὑπόμεινον, τέκνον, ὅτι ὁ πόλεμος τοῦ ἐχθροῦ ἐστίν. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐκέτι ὑπομένω, Ἀββᾶ... Ὡς οὖν εἶδεν αὐτὸν ὁ γέρων μὴ ἐνδιδόντα (μὴ ὑποχωροῦντα) προσεποιήσατο καὶ αὐτὸς ὁμοίως πολεμείσθαι, καὶ λέγει τῷ μαθητῇ· κἀγὼ πολεμοῦμαι, τέκνον, ἀλλ' ἄγωμεν ὁμοῦ... καὶ πάλιν ἐρχόμεθα εἰς τὸ κελλίον ἡμῶν. Εἶχε δὲ ὁ γέρων νόμισμα ἔν... ὡς οὖν ἀπῆλθον εἰς τὸν τόπον, λέγει ὁ γέρων τῷ μαθητῇ αὐτοῦ· μέινον ἔξω καὶ ἄφες πρῶτον εἰσελθῶ ἐγώ. Εἶτα εἰσελθὼν ὁ γέρων, ἔδωκε τὸ νόμισμα τῇ πόρῃ, καὶ παρεκάλει αὐτὴν λέγων· μὴ μιάνῃς τὸν ἀδελφὸν τοῦτον. Ἡ δὲ δέδωκε λόγον τῷ γέροντι μὴ μιάναι τὸν ἀδελφόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ γέρων καὶ λέγει τῷ ἀδελφῷ εἰσελθεῖν· καὶ εἰσελθόντι αὐτῷ, λέγει ἡ πόρῃ, μέινον, ἀδελφέ, ὅτι εἰ καὶ ἀμαρτωλὴ εἰμι, ἀλλὰ νόμον ἔχομεν καὶ χρῆ (πρέπει) πρῶτον αὐτὸν ποιῆσαι ἡμᾶς, ἐκέλευσεν αὐτὸν στήναι παρὰ μέρος καὶ βαλεῖν μετανοίας σὺν αὐτῇ πεντήκοντα. Ὡς οὖν ἔβαλλον τὰς μετανοίας παρὰ μέρος ἑκάτεροι, καὶ ἐποίησαν ἥδη τριάκοντα, κατενύγη ὁ ἀδελφὸς καὶ λέγει ἐν ἑαυτῷ! πῶς τῷ Θεῷ προσεύχομαι τοιοῦτον μῦθος (συχαμερὸν ἔγκλημα) προσδοκῶν; καὶ εὐθέως ἐξῆλθε μὴ μιανθεῖς, καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸν κόπον τοῦ γέροντος ἤρε (ἔσηκωσε) τὸν πόλεμον ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὸ κελλίον δοξάζοντες τὸν Θεόν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

Μὴ ἐπιθύμει ἄρχειν ψυχῶν, μήπως οὐπω ἐπέβης (δὲν ἔφθασες ἀκόμη) τῶν τῆς ἀπαθείας μέτρων καὶ σεαυτὸν βλάβης καὶ τοὺς ἐπομένους σοι... μέγαν γὰρ κίνδυνον ἔχει τὸ καταφρονητικῶς καὶ ἡμελημένως φροντίζειν τῶν ὑποτεταγμένων. Χρὴ γὰρ τὸν ἡγούμενον (οἷον· ὅποτε πνευματικὸν ἄρχοντα) ἐπιστημονικώτατον εἶναι καὶ διεγρηγμένον (ἄγρυπνον) πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀρχομένων, καὶ κατανοεῖν (νὰ ἐννοῇ) καὶ γινώσκειν ἐκάστου (ὑπὸ τὴν εὐθύνην του) καὶ βῆμα, καὶ κίνημα, καὶ στολισμόν, καὶ τὰ ἀπρεπῆ διελέγχειν, χειραγωγεῖν πρὸς τὰ βέλιστα (κάλλιστα) καὶ πάντα τὰ συντείνοντα πρὸς σωτηρίαν ὑποτιθέναι (νὰ συμβουλεύη) τοῖς ἀδελφοῖς... Οὕτως οἱ λύκοι καθορῶντες τὴν τοῦ ποιμένος ἐπιμέλειαν, φεύξονται πόρῳ (μακρὰν) τῆς τῶν λογικῶν προβάτων ἀγέλης· ἀληθῶς γὰρ οὐδὲν οὕτως ἐνάγει (προσελ-

κύνει) ψυχὴν πρὸς σωτηρίαν, καὶ νεανικωτέραν πρὸς τοὺς πόνους καθίστησιν, ὡς τὸ εὐρεῖν διδάσκαλον ἔργῳ καὶ λόγῳ τὴν ἀρετὴν παιδεύοντα καὶ κηρύττοντα κατὰ τὸν λέγοντα· ἀπ' ἐμοῦ ὤψεσθε (ἴδετε) καὶ οὕτω ποιήσατε... λέγει γὰρ ὁ Κύριος «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» καὶ ὁ Ἀπόστολος παραινεῖ (συμβουλεύει) λέγων· «τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ (καθαρότητι βίου)». (Α' Τιμ. 4, 12) ἤκουσας τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος «ὁ προϊστάμενος ἐν σπουδῇ» (Ρωμ. 12, 8)... ὅρα (βλέπε) οὖν μήποτε ἐμπαθῶς χρῆση (μεταχειρισθῇς) τῇ διδασκαλίᾳ· «μὴ ὡς κατακυριεύοντες τοῦ κλήρου, (μὴ διοικοῦντες τυραννικῶς τοὺς ὅψ· ὑμᾶς πιστοὺς) ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ φανερωθέντες τοῦ Ἀρχιποίμενος (Χριστοῦ) κομεισθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον» (Α' Πέτρ. 5, 2), καὶ πάλιν «μιμηταὶ μου γίνεσθε καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. 11, 1) (τοῦ περὶ καὶ ταπεινοῦ τῆς καρδίας Ἰησοῦ), ἡ γὰρ ὑπερηφανία ἀλλοτρία (ξένη) τυγχάνει τῶν πιστῶν κατὰ τὸν λέγοντα «Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν» (Α' Πέτρ. 5, 5)· ἀδελφέ, ἡγούμενόν σε (ἄρχοντα) κατέστησαν; μὴ ἐπαίρου (μὴ ὑπερηφανεύσαι) γενοῦ δὲ ἐν τοῖς ἀδελφοῖς ὡς εἰς ἕξ αὐτῶν (διὰ τῆς ταπεινώσεως)». (Εὐεργ. Βιβλ. Δ' ἐπὶ δ. 40, 41).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

«Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμοθ. 2, 1)

Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν ὑπῆρχεν ἡ τάξις τῶν «κατηχομένων». Οἱ μινούμενοι εἰς τὸν χριστιανισμόν ἔπρεπε πρῶτον νὰ κατηχηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας «κατηχητῶν» εἰς τὰ δόγματα τῆς Πίστεως ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα, μετ' ὃ ὁμολογοῦντες τὴν ὁρθὴν πίστιν τῶν ἐνώπιον ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας ἐδέχοντο ἐν πληρεῖ ἐπιγνώσει τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ἀφ' οὗτο ὅμως εἰσῆλθη διὰ πολλοὺς λόγους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ νηπιοβαπτισμός, ἀντὶ τοῦ βαπτιζομένου νηπίου ἀπαγγέλλει τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως ὁ ἀνάδοχος, καθιστάμενος συνυπεύθυνος μετὰ τῶν γονέων τοῦ βαπτιζομένου διὰ τὴν ἐν ἀρμοδίῳ καιρῷ κατήχησιν αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως, εἰς τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας, τὰ πάντα ἐνεργοῦνται τυπικῶς. Οἱ περισσότεροι τῶν γονέων καὶ ἀναδόχων μὴ ἔχοντες ἐπίγνωσιν τῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν βαπτιζομένων νηπίων υποχρεώσεών των, οὐδεμίαν προνοίαν λαμβάνουν διὰ τὴν «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» διαπαιδαγώγησιν αὐτῶν.

Τὸ κενὸν τοῦτο ἀναπληροῦται εὐτυχῶς, ἔστω καὶ

ἐν μέρει, ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαφόρων θερησκευτικῶν ὁργανώσεων, διὰ λειτουργίας τῶν κατηχητικῶν σχολείων. Θαυμάσια τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν σχολείων αὐτῶν. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ εἴπωμεν ποίαν ἐπίδρασιν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν ἀδῶν καὶ ἀκάκων παιδιῶν ἢ ὑπὸ ἐμπειρῶν κατηχητῶν κατήχησις αὐτῶν εἰς τὰ τῆς πίστεως. Τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα εἶναι ἀπαραίτητα ἐπίσης διὰ τὰς χριστιανικὰς Κοινωνίας, διότι ἢ ἐν τοῖς σημερινοῖς σχολείοις διδασκαλία τῶν Θερησκευτικῶν εἶναι πλημμελής, ἢ διὰ τὰ πτωχὰ εἰς ὕλην σχολικὰ προγράμματα, ἢ διὰ τὴν πρὸς τοῦτο ἀνεπαρκείαν, ἂν μὴ τι ἄλλο, εἰδικῶν διδασκάλων.

Ἐπομένως εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν Μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀγωνιζομένην ἀπὸ τεσσαρακονταετίας κατὰ τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑθνους, ἢ εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἡμῶν, ἀπὸ τῆς Κρήτης μέχρι τοῦ Ἑβρου, λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Εἶναι καθήκον τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀδελφῶν ὁργανώσεων, τῶν ἱερέων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων, ἢ ἱδρυσὶς τοιούτων σχολείων ὅπου δὲν ὑπάρχουν, ἢ κανονικὴ δὲ λειτουργία αὐτῶν ὅπου ὑπάρχουν. Ἐχομεν ὅλοι καθήκον «ἃ ἡκούσαμεν διὰ πολλῶν μαρτύρων» νὰ τὰ ἀφήσωμεν εἰς τοὺς διαδόχους ἡμῶν. Κίνησις, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν πρωτεύει ἢ φροντίζει διὰ τὴν κατάλληλον πρὸς τὸν ἐπιδικωκόμενον ὑπ' αὐτῆς σκοπὸν κατήχησιν τῆς διαδόχου νεολαίας, εἶναι καταδικασμένη εἰς μαρασμὸν καὶ εἰς θάνατον. Βλέπομεν πόση ἐπιμέλεια καταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐκείθεν τοῦ παραπετάσματος καθηστώτων διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεότητος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀρετῆς.

Ἡμεῖς, οἵτινες ἐνεδύθημεν τὸν Χριστόν, ἐλάβομεν «Πνεῦμα ἐπουράνιον», ἠξιώθημεν νὰ γίνωμεν «συμπολῖται τῶν ἀγίων καὶ οἰκείοι τοῦ Θεοῦ», ἐπιτρέπεται νὰ ὑστερήσωμεν εἰς ζήλον τῶν ὑπηκόων τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους; Ὅλοι εἰς τὸ καθήκον, μὲ σύνθημα: κανονικὴ λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ὅπου ὑπάρχουν, ἐγγραφή εἰς αὐτὰ ὅλων τῶν παιδῶν τῶν χριστιανῶν μας, ἱδρυσις δὲ τοιούτων ἀνυπερθέτως ὅπου δὲν ὑπάρχουν

Η ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τὸ θέμα τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου ἀπασχόλησεν οὐχὶ μόνον τὴν Ἡγεσίαν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα αὐτῆς. Τὸ θέμα τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων εἶχεν ἐγγραφῇ κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου τοῦ 1961, εἰς τὸν κατάλογον τῶν συζητητέων θεμάτων τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Πανορθοδόξου Προσυνόδου. Αἱ δὲ καὶ ἡ αἰφνίδιος πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου περὶ συγκλήσεως Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἐν Ρόδῳ πρὸς συζήτησιν τῶν θεμάτων τῆς ἀποστολῆς Παρατηρητῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ,

καὶ τὴν παρ' αὐτῷ ἱδρυσιν μονίμου ὁρθοδόξου Γραφείου ἐξέπληξε τοὺς πάντας.

Η ΑΝΤΙΑΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας συνεκάλεσεν ἐκτάκτως τὴν περὶ αὐτὸν ἱερὰν Σύνοδον, διὰ τηλεγραφήματός του δὲ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἱεράρχας ἐζήτην τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ πρακτέου. Τόσον ἡ ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὅσον καὶ αἱ ἀπαντήσεις ὁλῶν σχεδὸν τῶν ἱεραρχῶν εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἦσαν ὑπὲρ τῆς ματαιώσεως τῆς Διασκέψεως τῆς Ρόδου. Τὰ συνεργαζόμενα θερησκευτικὰ Σωματεῖα συνελθόντα εἰς Γεν. συνέλευσιν συνέταξαν ψήφισμα δριμύτατον κατὰ τῆς Διασκέψεως τῆς Ρόδου, τὸ ὁποῖον ἐπιδόθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ἀπεστάλη δὲ καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα τὴν γνώμην ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ καὶ τὴν συμπαραστάσιν τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος, δι' ἀνακοινωθέντος αὐτῆς ἐδήλωσεν ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ συμμετάσχῃ τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου, ἀλλὰ καὶ θὰ καταβάλλῃ προσπάθειάς διὰ τὴν ματαίωσιν αὐτῆς. Αἱ πρὸς τοὺς δημοσιογράφους βαρυσήμαντοι δηλώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου, διὰ τῶν ὁποίων ἐξακρατηρίζετο ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ὡς ἀπολυταρχικὴ καὶ ἐν πολλοῖς διαφέρουσα τῆς Ὁρθοδόξου τοιαύτης, καθισταμένης οὕτω ἀδυνάτου τῆς ἐνώσεως αὐτῶν, προὐκάλεσαν ἐκπληξιν μὲν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, βαθεῖαν δὲ ἀπαγοήτευσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν».

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

Αἱ περισσότεραι ἡμερήσιαι ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἐσχολίασαν δυσμενῶς τὴν στάσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐν Ρόδῳ συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως. Ἀντιθέτως ὁ νομομαθὴς κ. Βαμβέτσος διὰ δύο πυρηνῶν ἄρθρων του εἰς τὸ «Βῆμα» τῆς 8ης καὶ 9ης Σεπτεμβρίου, ὑπερημύνθη τῆς στάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ πολλῶν δὲ ἱστορικῶν τεκμηρίων ἀπέδειξε τὴν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλὴν τῶν Καθολικῶν, θεωρῶν ἐπιζήμιον τὸν μετ' αὐτῶν διάλογον. Ἐπίσης ὁ «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» Θεσσαλονίκης εἰς τὸ φύλλον τῆς 8/9 εἰς δριμύτατον κατὰ τῶν φιλενωτικῶν ἄρθρον του λέγει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «... Ὅταν τὸ Ἑθνος ἀνεῦρε τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸν Θεὸν καὶ προσήλθεν εἰς Αὐτόν, τότε εὔρε τὴν ἀληθῆ καὶ ὀριστικὴν του μεταφυσικὴν στέγην, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία... Αὐτὸν τὸν Ἑλληνικὸν Χριστιανισμόν ποὺ εἶναι ἡ ὁρθὴ πίστις καὶ ἡ πυξὶς τοῦ Ἑθνους σήμερον—ὅπως ὑπῆρξε τὸ σωσίβιον του ἄλλοτε—εὐθὺς καὶ παρακμῖαι μονυελοφόροι τύποι ἐπιχειροῦν νὰ σύρουν δέσμιον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πάπα, ἐν δυνάμει τῆς βλακώδους ἰδέας περὶ δημοκρατίας «πνευματικοῦ Νάτου». Καὶ συμβαίνει τοῦτο τὸ παράδοξον καὶ γελοῖον. Τὸ Βατικανὸν νὰ κινῇ τὰ νῆ

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ματα, ή Ουάσιγκτων νά επηρεάζη τόν 'Αθηναγόραν, καί αὐτός νά πιέζη τήν 'Ελλαδικήν 'Εκκλησίαν νά δείξη ἐνδοτικότητα διά μίαν «ἐνότητα»... ή ὁποία θά σηματούνη κατεξουτελισμόν τοῦ 'Ελληνισμοῦ καί τοῦ 'Ελληνορθοδόξου ματωμένου ῥάσου... Διότι εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν ὅλος ὁ καυγᾶς διά τήν ὑποταγήν τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδοξίας γίνεται... Εἰς τήν συντριπτικήν του παμψηφίαν (ὁ 'Ελληνικός λαός) μισεῖ θανασίμως πᾶν τὸ Παπικόν, καί θά μισήσῃ πάντα μέλλοντα νά ἐπιχειρήσῃ χάλκευσιν ἀλύσεων... Αὐτοὶ λοιπόν εἶναι δολιοφθορεῖς ἀκούσιοι, λόγω εὐηθείας...»

Η ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ-ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Κατὰ τήν συνεδρίασιν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 17 Σεπτεμβρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος ἀνεκοίνασε τὰ τῆς τηλεφωνικῆς του συνομιλίας μετὰ τὸν Πατριάρχη κατὰ τήν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς... κατὰ τοὺς Πατριαρχικοὺς ἰσχυρισμοὺς οἱ 'Ελληνες ἐπιθυμοῦν τὴν μετὰ τῆς Παπικῆς 'Εκκλησίας ἐνωσιν! τοῦτο ὁ Πατριάρχης ἀντελήφθη Κατὰ δὴν ἐδῶ πολυήμερον παραμονὴν του... καί διὰ τοῦ λαοῦ τῆς Κερκύρας δονεῖται ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς μετὰ τῆς Δυτικῆς 'Εκκλησίας ἐνώσεως! (Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου ἀπὸ τῶν Ποιμένων του!)

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αἱ διαθέσεις καί οἱ σκοποὶ τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας διὰ τὴν 'Ορθοδοξίαν παραμένουν ἀμετάβλητοι. Ὁ νέος Πάπας Παῦλος ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του ἐκάλεσε τοὺς Χριστιανούς ὅλων τῶν δογμάτων νά ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ρώμην ὡς ἀποπλανηθέντες «ἄσωτοι υἱοί»· εἰδικῶς δὲ διὰ τοὺς 'Ορθοδόξους ἐξεφώνησε λόγον ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς Οὐνιτικῆς προπαγάνδας Γκρότα—Φέρτσα καλῶν αὐτοὺς νά ἐπανέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας. Ὁ δὲ παρὰ τῷ «Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν 'Εκκλησιῶν» μόνιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου Ἐπίσκ. Μελὸς Αἰμιλιανὸς εἰς ἀναφοράν του πρὸς τὸν Πατριάρχη ἀναφέρει ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικὸς Ἰταλικὸς τύπος, ἀσχολούμενος τελευταίως μετὰ τὰ βαρύτερα αἰτία τῆς στροφῆς τοῦ ἀποθανόντος Πάπα Ἰωάννου ΚΓ' πρὸς τὰ κομμουνιστικά καθεστῶτα, ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν τοῦ ἰδιαίτερου τούτου γραμματέως καί συμβούλου Σεβ. κ. Λόρις Καποβίλα, ἀνθρώπου μετὰ τὰς «προοδευτικὰς». Οὗτος ἐδημοσίευσεν ἀσπράσματα ἀπορρήτου ἡμερολογίου τοῦ ἀποβιώσαντος Πάπα. Εἰς τὸ ἀπόσπασμα τῆς 26 12-62 γράφει ὁ Πάπας Ἰωάννης τὰ ἑξῆς: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα μετὰ πολλὴν σκέψιν καί μελέτην μιᾶς Ρωσικῆς γραμματικῆς, ἀφιέρωσα ὅλον ἑμαυτὸν εἰς τὸν Κύριον διὰ τὸ μεγαλειώδες σχέδιον τῆς ἐπιστροφῆς ὁλοκλήρου τῆς Ρωσσίας εἰς τὴν Καθολι-

κὴν 'Εκκλησίαν» (Λὰ Κρουὰ Παρί, 28 8 63). Γράφων ὁ αὐτὸς Καποβίλα περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀκροάσεως τῶν συγγενῶν τοῦ Κροῦστσεφ ἐπιλέγει: «ἡ ἀκρόασις ἐκείνη ὑπῆρξε παράδειγμα ἐξαιρετικῶν θεολογικῆς ποιμαντικῆς καί **ΙΕΡΑΣ ΔΙΠΑΛΩΜΑΤΙΑΣ**»· ἐν συμπεράσματι εἰς τὴν ἀναφοράν του ὁ Σ. Μελὸς Αἰμιλιανὸς ἐπιφέρει: «τὰ ἀπώτερα ἐλατήρια τῆς ἀπροσδοκίτου αὐτῆς στροφῆς τοῦ Ποντίφηκος δὲν ἦσαν ἄλλο, παρὰ μία ἐπιμελημένη προπαρασκευὴ ψυχολογικῶς τῆς κοινῆς γνώμης καί τῶν κρατούντων τὴν Ρωσσίαν διὰ τὴν διεξόδου βαθμιαίως τοῦ καθολικισμοῦ καί τῆς τόσον ἀφελῶς (;) ἀναμενομένης ἐπιστροφῆς τῆς 'Ορθοδόξου Ρωσσίας εἰς τὴν Καθολικὴν 'Εκκλησίαν». (Ἀπόστ. Ἀνδρέας 4)9) 63). Ἡ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἶναι ἀμετάβλητος. Ἐπιδιώκει διὰ θεμιτῶν καί ἀθεμιτῶν μέσων τὴν ὑποταγήν τῆς 'Ορθοδοξίας εἰς τὸν Καθολικισμόν. Καί δυστυχῶς καί ὁ Οἰκουμενικὸς συνεργεῖ πρὸς τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν παρατεθέντων ἀποδεικνύεται. Φύλακες, γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει

«ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ»

Μὲ τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν εἰς τὸ «Ἔθνος» τῆς 13)9)63 ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «Κατὰ μίαν πληροφορίαν κύκλοι τῆς Παλ)κῆς 'Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... εἶναι ἀποφασισμένοι νά ζητήσουν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν ὅπως μεσολαβήσῃ καί ἀποστείλουν Παλ)τας Ἐπισκόπους εἰς Ρόδον, ὅπου παραλλήλως πρὸς τὸ γενικὸν θέμα θά θέσουν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἐκπροσώπων ὅλων τῶν 'Εκκλησιῶν καί τὸ θέμα τοῦ Παλαιο)σμοῦ ἐν Ἑλλάδι». Φανερὸς ὁ σκοπὸς τοῦ δημοσιογράφου. Ἀλλ' εἶναι τόσον ἀφελής! Παρὰ ταῦτα ἡ Πανελλήνιος Κοινωνία ἡμῶν δι' ἐκτενοῦς τηλεγραφήματός της πρὸς τε τὸν Ἀρχ)πον καί τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑλλαδικῆς 'Εκκλησίας διέψευσε τὴν πληροφορίαν ταύτην, δηλώσασα ὅτι ἐτέθη ἄλληλέγγυος πρὸς τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς ὁργανώσεις, καί συμπαραστάτις τῆς Ἠγείας ἐν τῷ κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἀγῶνι. Ἐπίσης δι' ἀνακρινώσεώς της δημοσιευθείσης εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον διέψευσε τὴν ἀνυπόστατον εἴδησιν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

—Τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1963 πανηγυρίζει τὸ ἐν Ἀνω Ἡλιουπόλει ἡσυχαστήριον τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης μετ' ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

Λεωφορεῖα Ἀγίας Μαρίνης 111, στάσις προτελευταία νέου τέρατος.